

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 15 cèntims per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

Ja la tenim

Podeu suposar ja a qui fem referència.
Només a una cosa, a una realitat podem alludir avui així, amb aquesta imprecisió tan precisa: a la República.
Ja la tenim, finalment, aqueixa República tan volguda, tan desitjada.
Hem sospirat per ella en va tant de temps, que encara ens sembla un somni: tot això que veiem.
Però, no. No és un somni, ni una pel·lícula.
Es una realitat ben real aquell ideal pel qual tant patirem un temps.
El poble, a la fi, ha guanyat la partida.
Ha volgut la República ara, i l'ha tingut.
Tot el que el poble vol, ho assolirà. Només cal que ho vulgui de veres. Res no pot resistir la seva empena.
Les coses a què s'aspira, s'han de merèixer.
I les mereixen volent-les, fent per elles sacrificis, no regatejant esforços i energies, esmerçant activitat, intel·ligència, paciència.
Totes aquestes virtuts les posseïx la nostra democràcia en grau heroic, i per això, ara, ha triomfat, per això avui pot cantar victòria.
La República era darrerament al cor de les multituds catalanes i hispanes.
I quan ha estat al cor del poble, no ha trigat a conquerir el carrer.
Visca la República!

INTENCIONS

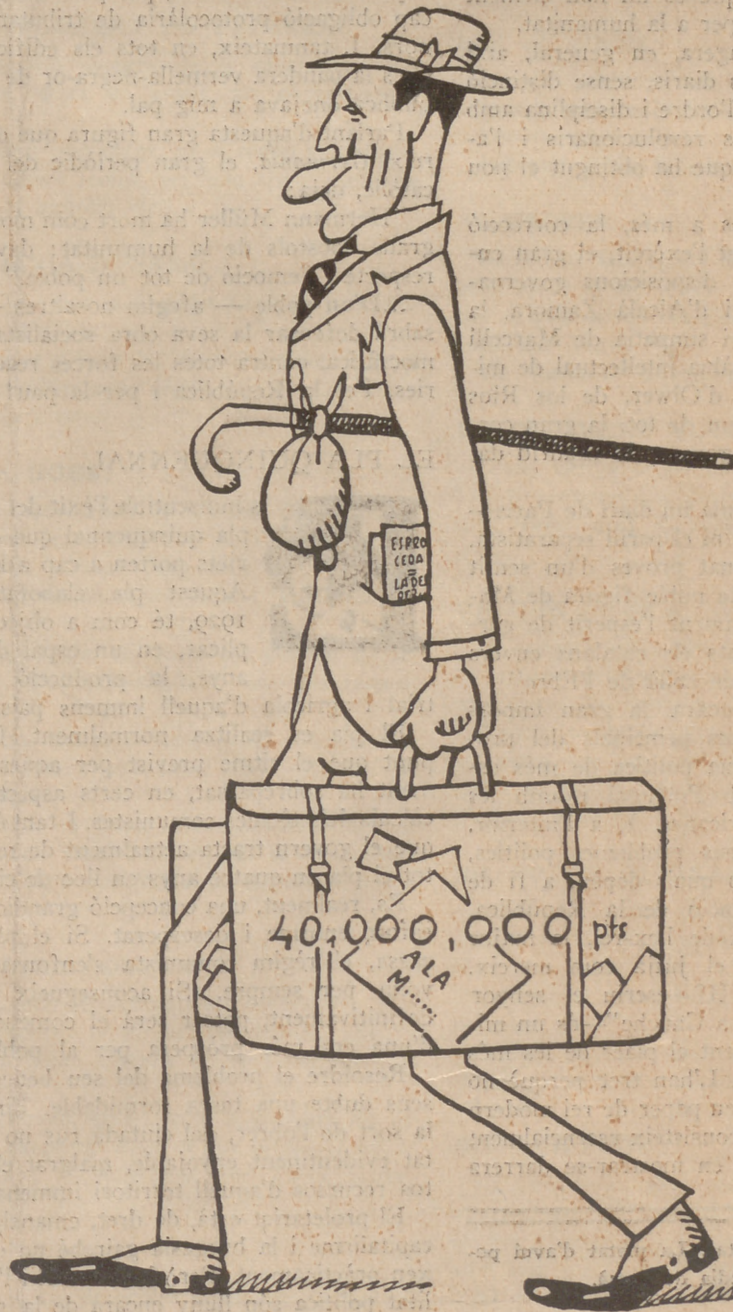
L'ABSURDA COMPASSIÓ

Aquests dies — que han estat de noble, de profunda, de digna alegria per tota la gent honrada —, la fugida de l'ex-rei, de nit i acompanyat de la guàrdia civil, com un vulgar malfactor, ha despertat la compassió d'una altra mena de gent.
Alguns diaris il·lustrats, algunes revistes setmanals — com Nuevo Mundo —, han publicat "fotos" dels últims moments de la monarquia, dels adéus dels cortesans a la ex-reina, de l'èxode per la carretera — en magnífics automòbils —, de les llàgrimes de la família destronada.
En els "peus" que acompanyen aquestes "fotos" hi ha un sentimentalisme ensucrat i cursi, fals i ploraner; i un decidit propòsit — d'una immoralitat inqualificable en aquestes circumstàncies — d'enternir la gent davant la tragèdia de aquelles "fotos" representen, tragèdia de la qual nosaltres ens alegrem sincerament.
El dolor de la senyora Enna de Batemberg i les seves filles ens sembla molt digne de respecte. El de la ex-reina i les ax-infantesses d'Espanya, no.
La compassió d'aquests quatre senyors, d'aquestes quatre senyores, és una cosa absurda. En el sentimentalisme d'aquests quatre senyors, d'aquestes quatre senyores, no hi ha més que histerisme i estúpidesa.
Tanta llàstima els fa la família Borbon que se'n va d'Espanya amb vuit milions de lliures esterlines, sense comptar els diners

que ja haurien tret abans i que estan dipositats en Bancs estrangers; que se'n van amb disset automòbils; que en anar-se'n se'n duen els tapissos, les joies, etc., etc.?
Tanta llàstima els fa la família Borbon, que ha viscut a l'esquena del poble durant tants anys i que ara es retira — talment com un botiguer quan ja ha robat prou — a un magnífic palau a Anglaterra?
Tanta llàstima fa aquesta família que, a més dels disset automòbils, els tapissos, les joies, els molts milions de pessetes, se'n va a l'exili amb setze criats?
Tanta llàstima fa un rei perjur i traïdor que es passà la Constitució per la creu dels pantalons? Un rei que es feia dur — concalcant la justícia d'una manera vil — els plec dels processos polítics a palau per dir-li la seva última paraula? Un rei que enlairava a primer ministre l'home causant de la desfeta d'Annual? Un rei que, quan Galan i Garcia Hernández estaven en capella telefonava cada deu minuts preguntant: "Encara no els han afusellat?" Un rei que s'havia embrutat les mans amb la sang de tantes víctimes innocents com havien caigut als carrers de Barcelona, Madrid, Bilbao, València, Màlaga, Les Palmes, Huelva, Còrdova? Un rei que s'enorgullia d'ésser descendent de Felip V? Un rei que moments abans de marxar — de marxar perseguit pels dicteris i les imprecacions de tot un poble; de marxar amagant-se, talment com un lladre, com un rebenta-pisos —, encara pretenia formar un govern de força i erigir-se en dictador? Un rei que posava la nació en mans d'un fanàtic com el cardenal Segura i un irresponsable com el ge-

neral Primo de Rivera? Un rei que ha traficant amb tot, que ha traït, que ha mentit, que ha enganyat?
Tanta llàstima fa aquest rei?
I no en fan els obrers que han caigut per la brutal repressió policial que recordava les de Calomarde — a Barcelona, a Madrid, a Bilbao, a València, etc., etc.? No en fan les mares que s'han quedat sense fill, les esposes que s'han quedat sense espòs, les criatures que s'han quedat sense pare? No en fan la mare de Fermi Galan, la vídua de Garcia Hernández, la vídua del capità Sancho?

No en fan, els que ploren les víctimes del Barranco del Lobo, de Monte Arrui, d'Annual? No en fan els que ploren les víctimes de l'infame Arlequí, de maledicada memòria? No en fan els obrers del camp andalús, els miners d'Astúries, els que moren de fam i de fred?
Sí que en fan; però en fan als homes honrats i dignes, no a aquesta xurma histèrica i estúpida que s'entendria contemplant unes "fotos" de melodrama dolent: el melodrama de la monarquia, que, en finalitzar, tothom ha xiulat.
Lluís CAPDEVILA

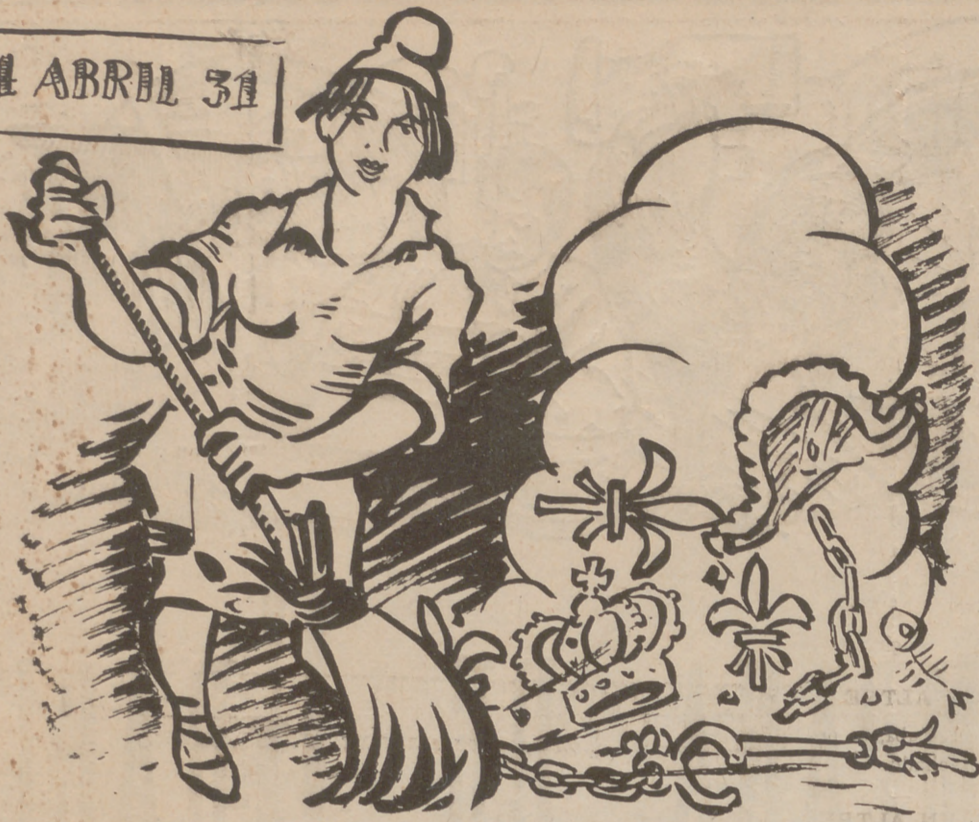

El rei que guilla

—I com voleu que abdiqui, si en trenta anys de regnar he fet quaranta milions de peses?

14 ABRIL 31

L'escombradora que ens convenia

—Ara sí que quedarà la casa neta!

Correu de l'Estranger

L'OPINIÓ INTERNACIONAL DAVANT EL TRIOMF DE LA REPÚBLICA FEDERAL ESPANYOLA

No és solament el nostre país —ha declarat el senyor Miquel Maura, Ministre de la Governació en el Govern Provisional de la República—, sinó l'ideal republicà en tot el món, que té un gran interès en què la novella República Federal espanyola reixi plenament.

Aquestes paraules són força justes i oportunes, i l'opinió internacional, l'opinió sensata i liberal d'Europa i Amèrica, les ha aplaudides com calia. El món està, en efecte, molt interessat en la consolidació de la nova República, perquè és un nou element de progrés i de pau per a la humanitat.

La Premsa estrangera, en general, així ho afirma, i tots els diaris, sense distinció de matisos, admiren l'ordre i disciplina amb què han procedit els revolucionaris i l'aquiescència unànime que ha obtingut el nou règim.

Assenyalen, a més a més, la correcció en què s'ha mantingut l'exèrcit, el gran encert de les primeres disposicions governamentals, l'alt prestigi d'Alcalá Zamora, la immensa popularitat i simpatia de Marcellí Domingo i la gran vàlua intel·lectual de ministres com Nicolau d'Oliver, de los Ríos i Azaña. I, per damunt de tot, la gran cordialitat palesada pel govern de Madrid davant el plet català.

"No existeix—afirma un diari de París— ni el perill comunista ni el perill separatista. El proletariat ha donat proves d'un sentit polític molt afinat, i la noble figura de Macià representa precisament l'esperit de germanor que senten tots els catalans envers els republicans de més enllà de l'Ebre"

Hom assenjala, encara, la gran importància d'un dels punts principals del programa ministerial: una política de més estreta cooperació amb Portugal i amb les Repúbliques sudamericanes. I, a l'interior, la resolució dels greus problemes polítics, socials i morals, dels quals depèn, a fi de comptes, la consolidació de la República.

Quant a la figura de l'ex-rei, la major part de la Premsa el jutja com mereix. "L'ex-rei Alfons XIII—escriu el senyor Georges Pousot a "La Gauche"—és un mínuscul Borbón que sent el plaer de les més banals ostentacions... L'han tret perquè no ha sabut complir el seu paper de rei modern i constitucional, que consisteix essencialment en jugar al tennis o en mostrar-se darrera

No podem tenir pietat. La pietat d'avui podria esdevenir la tragèdia de demà.

No res de sentimentalismes ni benvolences. Saber castigar: heu-vos ací ço que salvarà la República.

els vidres d'una carrossa daurada, tot voltat de lacais i de coixins brodats. Que el cel de l'estranger sigui lleuger al rei imprudent i trapella, finalment vençut. Visca, francesos, la nova República Federal!"

HERMANN MÜLLER

La mort del canceller Hermann Müller no ha estat sentida solament per un partit, per un sector més o menys extens d'opinió, ho ha estat per tots els republicans d'Alemanya, per tots aquells als quals la voluntat decidida de tancar el pas a les forces de la reacció manté fortament units.

Müller, dues vegades canceller del Reich, no ocupava recentment cap càrrec oficial. El seu lloc, a la Reichstag, era als bancs de l'oposició. No hi havia, per part del govern, cap obligació protocolària de tributar-li honors. I, tanmateix, en tots els edificis públics la bandera vermella-negra-or de la República onejava a mig pal.

Parlant d'aquesta gran figura que desapareix, *Germania*, el gran periòdic del centre catòlic, deia:

"Hermann Müller ha mort com moren els grans apòstols de la humanitat: davant el respecte i l'emoció de tot un poble."

...D'un poble —afegim nosaltres— que sabrà defensar la seva obra socialista i democràtica, contra totes les forces reaccionàries. Per la República i per la pau!

EL PLA QUINQUENNAL

Les indiscutible l'èxit del famós pla quinquennal que els soviets porten a cap a Rússia. Aquest pla, elaborat l'any 1929, té com a objecte triplicar, en un espai de cinc anys, la producció industrial i agrícola d'aquell immens país.

El pla es realitza normalment, fins al punt que el ritme previst per aquest augment ha sobrepassat, en certs aspectes, els càlculs dels tècnics comunistes. I tant és així, que el govern tracta actualment de realitzar tot el pla en quatre anys en lloc de cinc.

Es, realment, una concepció grandiosa, un esforç enorme i desesperat. Si el pla fracassa, el règim comunista s'enfonsaria tal volta per sempre. Si aconseguix reeixir definitivament, potser serà el començament d'una era més pròspera per al poble rus.

Resoldre el problema del seu benestar és sens dubte una tasca formidable. Fins ara, la sort de l'obrer, del ciutadà rus no ha estat evidentment envejable, malgrat els vastos recursos d'aquell territori immens.

El proletariat està, de dret, emancipat. El capitalisme i la burgesia gairebé no existeixen pràcticament. Però la llibertat i l'estabilitat política són lluny encara de la societat soviètica. La situació econòmica dels obrers no s'ha resolt encara. ¿Ho aconseguirà, definitivament, l'anomenat pla quinquennal?

La revolució soviètica dura des de fa catorze anys. Però no és cosa fàcil reorganitzar un país —siguin quines siguin les seves riqueses naturals— sotmès durant segles i segles a un poder arbitrari i cruel, que vetllava curiosament per tal que el poble no pogués sortir mai del seu estat de misèria, d'analfabetisme, d'esclavatge...

Ja ho sabeu?

Ja sabeu que s'ha demostrat que l'ex-rei conspirava per implantar un nou govern de força i erigir-se ell en dictador?

* * *

Ja sabeu que ho planejava mentre deia que se n'anava d'Espanya acatant la voluntat nacional i per tal que no hi hagués un dia de sang?

* * *

Ja sabeu que Romanones, pobret!, plorava el dia de la caiguda de la monarquia?

* * *

Ja sabeu que ara no plora i es prepara a somriure a la República?

* * *

Ja ho sabeu que a la Diputació i a l'Ajuntament hi entra una mena de gentussa que més valdria que no hi entrés?

* * *

Ja ho sabeu que aquests són els primers de desacreditar la naixent República?

* * *

Ja ho sabeu que els italians haurien de prendre exemple d'Espanya i tombar d'una vegada el grotesc Mussolini and Co.?

Ostentacionisme

Aquests dies, aquests gloriosos dies, amb motiu de la instauració de la República a Espanya, tothom ostenta damunt seu llacets i cintes amb els colors vermell, groc i morat. Uns se'ls posen al capell, altres al trauc de la solapa, o els duen estampats a la corlata; i els llueixen amb orgull, no exempt d'afectació. Es una exhibició de l'ideal.

Res no hi tindriem a dir, que no fos per elogiar-ho, si aquesta ostentació fos noble i sincera; però, dissortadament, no és així. Molts d'aquests ostentacionistes pertanyen a aquesta categoria d'individus eternament indefinibles. Per això mateix sempre els trobareu barrejats amb els components del partit polític dominant. Són figurants de totes les ideologies, sense sentir-ne cap: són, en una paraula, oportunistes, i si calgués trobar els enemics del nou règim, s'haurien de buscar entre ells.

No obstant ésser-ho, no és això el més lamentable; quan esdevenen més odioses, és quan exposen llurs teories exòtiques; la se-

va tàctica és confusionista; inicien rumors alarmistes i els propaguen amb profusió; criden escandalosament per tal d'atemoritzar els de criteri vacil·lant, i si alguna vegada arriben a confondre'ls, acaben dient-vos que el que heu exposat és el que ells pensaven. Són, en fi, la mala herba en un camp de plantació sana.

Aquesta ostentació, sincerament realitzada, pel contrari, és digna d'elogi, és senzillament emocionant. El poble, el veritable vencedor en aquesta gesta d'ideals, embriac de goig, de plaer de triomf, crida fins a perdre la veu; altres no criden, perquè se'ls fa un nus a la gorja i els ulls se'ls omplen de llàgrimes. Entre les seves mans onegen banderes en convulsions violentes, com en espasmes de desesperació, i, finalment, claven damunt el seu pit el tricolor trofeu d'una victòria definitiva.

Nosaltres, quan alcem els ulls i veiem la nostra bandera tremolar graciosament, la faç se'ns il·lumina, i és la nostra l'emoció del dissortat en veure que, a la fi, se li ha fet justícia.

Per nosaltres, aquesta ostentació dels colors nacionals no és quelcom essencial, ja que aquests colors estan tan units a la nostra vida com el cos a l'ànima. I és que aquest símbol tricolor, que, tant com de la República, ho és de llibertat i progrés, nosaltres el portem, de sempre, damunt el cor.

SANTIAGO GARCIA PONT

El número 14 i els borbons

Copiem: "Mesos enrera llegíem en el rotatiu francès "Paris-Midi" una nota que deia:

"¿Què ocurrirà l'any que ve a la dinastia dels Borbons?"

Ningú no ignora que el número 14 ha desempenyat sempre un paper important en la dinastia borbònica.

Enric IV nasqué en 1553 (1+5+5+3=14), total 14. El seu fill, Lluís XIII, va morir el 14 de maig; i Lluís XIV va pujar al tron l'any 1643, total 14; i morí en 1715, total 14, a l'edat de 77 anys, total 14.

Lluís XVI havia regnat 14 anys quan convocà els Estats generals que tenien d'ésser fatals per a ell.

Finalment, la restauració borbònica a França s'efectuà en 1814, total, 14.

Què li succeirà a la família Borbón en 1931, total 14?"

Fins aquí l'article del diari francès. Nosaltres sols hi afegim que l'assassinat de Galland i García Hernández, dia de la firma de la sentència de mort de la monarquia, fou el 14 de desembre, i que es proclamà la República a Espanya el dia 14."

I nosaltres hi diem que no sempre se la té de carregar el 13. Alguna vegada li toca al 14.

Aquest Manuel Bueno, redactor d'"A B C", no cal oblidar-lo tampoc.

Aquest Manuel Bueno és més "malo" que la tinya.

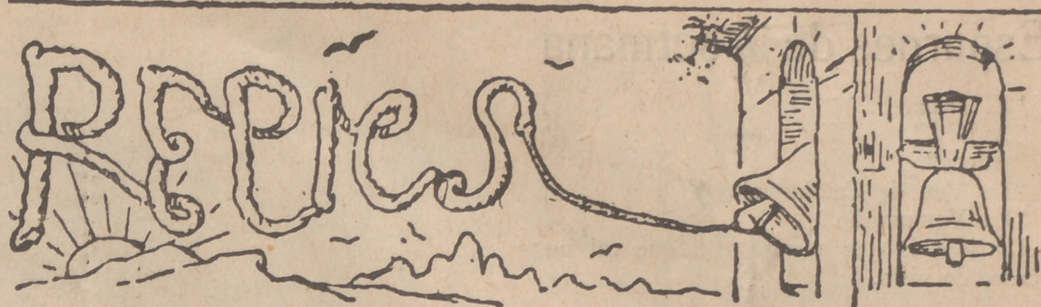
Els primers presidents aplaudeixen

—Heu fet una República que, segons sembla, anirà més bé que la nostra. Bé us el mereixeu, el nostre aplaudiment.

—No trobes que estan molt tristes?
—És que porten dol pels que han guillat.

UN QUE ENS RECONeix EL DRET A ÉSSER LLIURES

Anglaterra ha reconegut la República espanyola.

UN ALTRE

Sembla que també ho farà Suïssa.

UN ALTRE

I Bèlgica ja ho ha fet.

UN ALTRE

I Cuba, a pesar de la dictadura del general Machado.

I UN ALTRE

I l'Argentina.

AVIS A MUSSOLINI

Mussolini, camisa i cara negra: A Espanya tenim la República. I ens l'ha dut—encara que sembli estrany—les arbitriats de Primo de Rivera. Espanya està molt prop d'Itàlia.

Ten compte que la febre de llibertat no s'encomani i les teves arbitriats portin la República a Itàlia.

ELS COL·LABORADORS

A París. Cambó i Ventosa han anat a visitar l'ex-rei i fins potser també han plorat una mica.

A Barcelona la Lliga ha posat la bandera republicana al balcó.

A veure si ens entenem.

THAT IS THE QUESTION

Uns diuen que el senyor Borbón, distingit turista, es quedarà a viure a París.

Altres diuen que anirà a viure a Londres. Per nosaltres, que visqui allà on vulgui.

La qüestió és que no torni.

VERITABLEMENT DE PRIMERA!

L'assignació íntegra de la casa reial serà destinada, para en avant, als obrers sense feina.

Recordem que abans, en el règim monàrquic, aquests obrers tenien, per tota ajuda, els màsters de la guàrdia civil...

AIXI HAVIA D'ESSER!

Però, ara, fins la Guàrdia Civil ha fraternitzat amb el poble.

Ha deixat d'ésser la "Guàrdia Cerril" per a ésser veritablement "civil".

Per molts anys!

JA ERA HORA!

Ha estat decretada la llibertat de cultes... Ha estat derogat el Codi de Galo Ponte... Ha estat anul·lat l'emprèstic Morgan... Ha estat dissolt el sometent i la brigada social...

Han començat els processos per tal de fer efectives les responsabilitats, totes les responsabilitats...

Ha estat derogada—després de subsistir iniquament durant vint-i-cinc anys!—la llei de Jurisdiccions...

Catalunya, en fi, ha assolit novament les seves llibertats sota el Govern de la Generalitat. Visca Catalunya! Visca la República Federal!

EL NOSTRE GOVERN

La comprensió mútua dels homes que s'ajecaren contra la dinastia borbònica, ens ha llegat un nom: Govern de la Generalitat de Catalunya.

Respectem-lo, amics, com a penyora de llibertat, i cooperem a tot el que sigui per bé de Catalunya i la República que s'està estructurant.

POBLE, ALERTA!

L'ex-reu, que de primer semblava tot mansoi, publicà, tan bon punt va arribar a terra estrangera, un manifest dient que tornaria...

Amb aquesta actitud inqualificable ha respost a la hidalgua republicana.

Caldria ara, doncs, alçar una gran forca vora l'edifici que a Madrid fou, fins fa poc, palau reial, i emplaçar-lo:

"Veniu, majestat impenitent; veniu... Mireu el que us espera!"

ELS PROVOCADORS ESTAN DE PEGA

La vinguda dels tres ministres del Govern federal ha tirat per terra totes les il·lusions de desordre que es feien aquesta gentussa que en diem agents provocadors.

Una vegada més s'hauran pogut convèncer que no tenen res a fer entre nosaltres.

Cal, ara, que, convertint-nos tots en Guàrdies de la República naixent, els posem les peres a "quarto" quan vulguin fer alguna revifalla.

LES BADADES DE "LA VANGUARDIA"

En un mateix número del diari dels morts, hi hem vist dues badades que, si bé podrien ésser perdonades per algun "provinciano", al que es creu ésser el primer diari de Catalunya no se li han de permetre passar. La primera era aquesta: "Don Nicolau d'Oliver", en citar el Ministre d'Economia, i la segona rebatejar el nostre company Domènec Pallerola, dient-li "Emilio".

Es veu que no sap que el ciutadà Nicolau es diu Lluís, i que la traducció de Domènec no és precisament "Emilio".

El diari dels savis bada bastant!

RETALL

Copiem d'un diari manresà:

"EL FILL DEL BARO DE VIVER HA MORT

El fill del baró de Viver ha mort a conseqüència de la pallissa rebuda a la Plaça de Catalunya, per haver disparat dos trets contra la bandera republicana."

LES VICTIMES

L'ex-rei i la seva família se'n van a passar una temporada a Fontainebleau. Porten setze criats.

Pobrets! Quina llàstima fan, veritat?

AL CARRER

Al senyor Milans del Bosch, governador que hem sofert a Barcelona massa temps, li han tret la presidència del Comitè Regulador de la Indústria Textil.

Un "mòmio" de menys.

PROCEDIMENT VULGAR

D'una vitrina de les habitacions de l'ex-reina han desaparegut una diadema i altres joies. Sí, vaja: això és fugir a tall de rebentapisos.

UN QUE JA ES A LA GABIA

El general Mola, que tan brillant paper féu en la persecució contra el poble i els estudiants madrilenys, ha entrat a Presons Militars.

Sabem que hi ha altres cel·les per a ocupar I, encara que enemics de fomentat l'odi, som amics de què es faci justícia. Per tant: s'han d'ocupar aquestes cel·les.

NO PODEN QUEIXAR-SE

Disset automòbils de la família ex-reial han estat enviats a França pel Govern de la República.

No es queixaran pas. Fins els automòbils els retornen.

Perquè, anant a peu, no es cansin esperant el retorn de la Monarquia.

ELS QUE FUGEN

La frontera és plena de comtes i marquesos que emigren; de comtes i marquesos que expatrien el capital; de comtes i marquesos que amb llur fugida semblen l'alarma i creen un estat d'hostilitat i maledicència entorn de la jove República.

Ja que van a França, cal que aquests aristòcrates es recordin del que els passà als emigrats de 1793.

Nostra parla triomfant.

Annual

HIMNE

En nostra pàtria, catalans, s'han ajuntat dues banderes; signem la pau amb nostres mans; oblidem odís i quimeres.

Fem el triomf més resplendent, pel noble enllaç que ens agermana, i a la República naixent donem-li escalf, que prengui ufana.

De l'esclavatge que finí, deixem enrera dols i penes; seguim ardits el nou camí que ha deslligat nostres cadenes.

Cantem l'hossana a l'ideal que nostra parla fa reviuere. Cantem tots l'himne triomfal per nostre verb, que és fort i és lliure.

J. COCA I PONCEM

Volem...

Volem el càstig immediat de tots els culpables; de tots els que robaren el poble; de tots els que l'escarniren; de tots els que s'atorgaren un poder il·legal i abusaren d'aquest poder...

***

...la revisió de la causa de l'assassinat de Lolita Bernabeu...

***

...la destitució i el processament d'Heraclio Iglesias...

***

...el processament d'Albiñana...

***

...el processament de Martínez Anido...

***

...un xic menys de benvolença amb els traïdors, perquè ells no en tingueren pas amb nosaltres...

***

...un xic més d'energia i severitat, perquè la República naixent doni a tothom la sensació d'una cosa sòlida...

Heu-vos ací el que costà la tragèdia d'Annual; essent Alt Comissari d'Espanya al Marroc el general Berenguer:

Morts: 11.500.

Ferits: 875.

Presoners: 1.500.

I en la reconquesta:

Morts: 1.800.

Ferits: 6.500.

Total:

Morts: 13.300.

Ferits: 7.375.

Presoners: 1.500.

Ho traduïm de "La Tierra".

Els amics de la Monarquia

Per a què vegeu com i de quina manera són els amics de l'ex-rei, i quins sentiments humanitaris són els seus, us direm el següent: aquesta gentota ha cregut que sense la monarquia no s'ha d'exercitar la caritat i han deixat desamparades les institucions benèfiques que durant el règim caigut — i que ho sigui per sempre de caigut — estaven sota el patronat de la reial família.

Han tingut la barra, segons sembla, de dir als asilats que, ja que se n'ha anat la monarquia que mengin el que puguin.

Molt cristià! Molt humanitari!

Ramon Olivella

Ha mort Ramon Olivella, la personalitat del qual era ben coneguda de tots els republicans.

Havia militat sempre en les esquerres, fou un home bo, intel·ligent efusiu.

El seu enterrament constituí una grandiosa i sincera manifestació de dol.

Descansi en pau.

Guadalhorce se n'ha anat a Itàlia. A fer-se consolar per Mussolini, segurament.

Perú i Xina han reconegut la República espanyola.

L'altre dia, a la plaça de Sarrià, mentre ballaven sardanes per commemorar la proclamació de la República, d'una casa que fa cantó a la plaça tiraren una fusta i un maó.

Si fou casual, cal evitar aquestes casualitats. Si fou una protesta, cal contestar a garrotades.

Espurnes de la setmana

"El Debate".
 "A B C".
 "Ahora".
 "La Veu de Catalunya".
 "La Vanguardia".
 Diaris més que sospitosos i que cal no perdre de vista.

***

Sabem que als convents s'està fent campanya antirepublicana.

Sabem que un mestre nacional ha pegat un nen perquè cantava "La Marsellesa".

A tota aquesta gentussa els haurem d'escarmentar.

***

Sabem que, en un Cafè de la plaça de Catalunya, la concurrència escarneix de paraula — perquè no pot d'obra — la República.

Això és un perill per a l'amo de l'establiment: amb les garrotades, en pot sortir ell perjudicat.

***

"La Vanguardia" segueix donant el tractament de rei d'Espanya al senyor Borbón. Es badada o mala intenció? Segurament més lo segon que lo primer.

***

Uns quants més:
 Barrera.
 Milans del Bosch.
 Junyent.
 Joaquim Montaner.
 Baile.

(Seguirà)

El senyor Ainaud, que tan indignament s'ha portat amb l'afer de les mestresses — una de les quals fou acceptada amb un senzill certificat de bona conducta estès per l'alcalde de barri —, encara segueix a l'Ajuntament.

***

Cal demanar comptes al senyor de Viver i al senyor del Montseny... o enviar-los tots dos al Montseny, per tal que allí puguin exercir lliurement la seva professió.

***

Un únic problema: la República.
 Un únic ideal: la República.
 Una sola aspiració: afirmar, consolidar la República.

***

Quiñones de León ja no pot seguir essent, com fins ara, l'amic d'Espanya. Ara s'ha de limitar a ésser l'amic del turista.

***

Hi ha una mena de gent que ara compadeixen els ex-reis d'Espanya, que se n'han anat amb disset automòbils, joies, tapisos, no sé quants milions de pessetes...

En canvi, és segur que aquesta genteta mai no han compadit els obrers sense feina, les mares que s'han quedat sense fill gràcies a la monarquia.

***

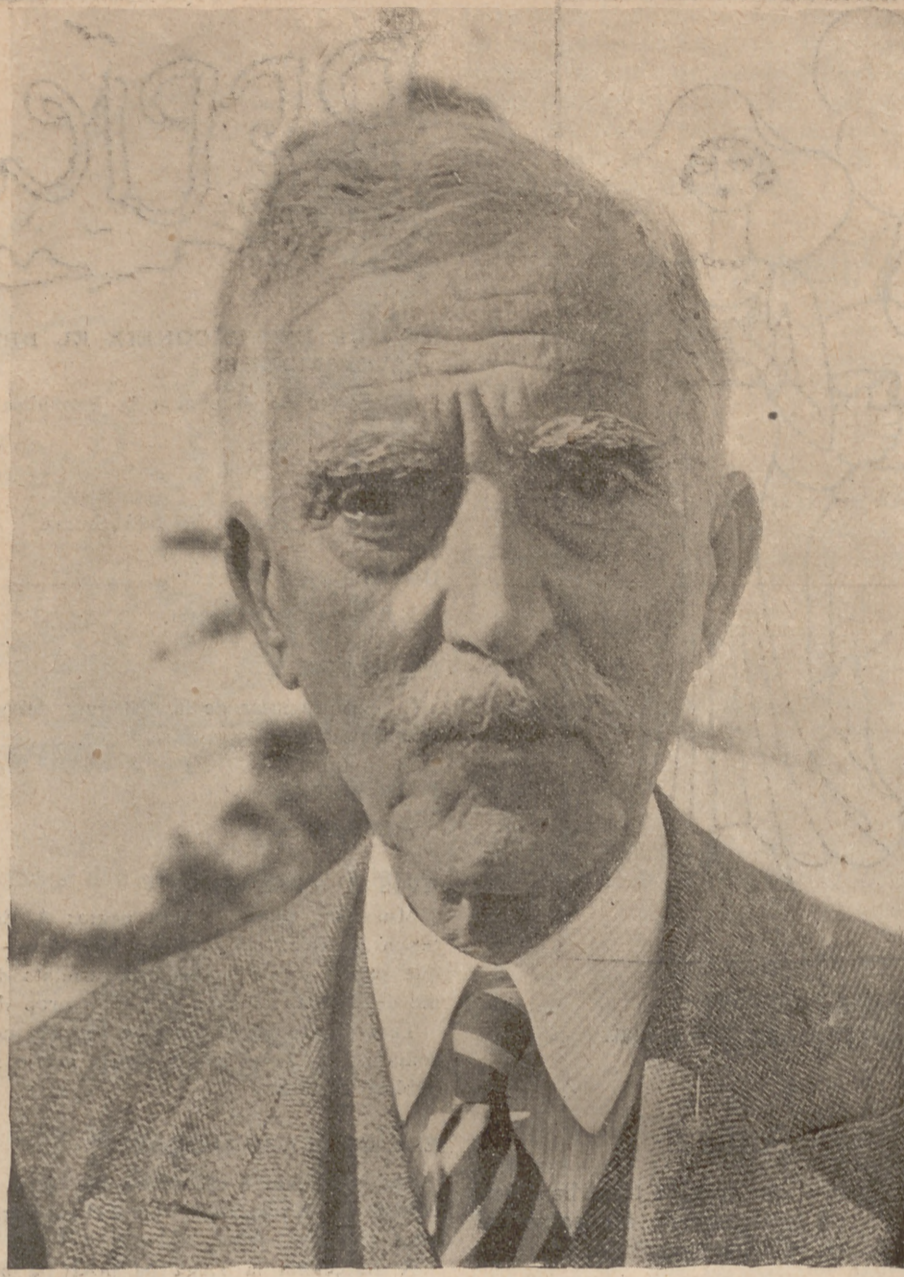
El funest Ainaud — quin tronc faria amb En Maynès! — encara és a l'Ajuntament.

***

Cal desconfiar de molts que ara es diuen republicans. Cal exigir un historial de republicanisme a tots els que volen actuar.

***

La Lliga comença a tenir ramificacions a l'Ajuntament i a la Diputació. I això no ho hem de permetre!

FRANCESC MACIÀ

PRÉSIDENT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA
 ABRIL, 1931

LINYOLA
 REPUBLICANS D'OCASIÓ

Les eleccions municipals que han portat el triomf definitiu de la República a Espanya i a Catalunya, han palesat, pel que fa referència al nostre poble, que el caciquisme encara en fa de les seves i que no s'arribarà a extirpar-lo fins que els nostres ciutadans es dignifiquin i siguin conscients dels seus deures.

Fa pena i vergonya veure que, mentre la majoria de pobles i poblets s'han defensat enèrgicament contra els seus opressors, allunyant-los dels municipis, a Linyola, per falta de cultura i esperit cívic, va quedar derrotada (encara que per la mínima diferència) la candidatura d'Esquerra, que va llençar-se a la lluita amb els anhels de democràcia, republicà i catalanisme, i amb el seu triomf volia portar al poble la reparació i la justícia.

Elements sobrats hi havia per guanyar la lluita; però varen abstenir-se de votar, per prejudicis absurds, molts que haurien vist amb goig el triomf de la nostra candidatura, i aquests són els que encara que coneuguin on és la raó i la justícia, saben nedar entre dues aigües i volen que els portin la victòria a casa amb safata. Després, quan el mal ja estava fet, tot eren exclamacions desesperades. Almenys això els servís d'exemple per una altra vegada.

Instaurada d'una manera ferma i decidida la República triomfant, han volgut els seus dirigents constituir seguidament els Ajuntaments, d'acord amb el resultat de les eleccions passades, i aquesta mesura que haurà estat ben rebuda generalment a totes les poblacions, ha causat una decepció grandíssima entre la massa republicana de Linyola, que ja fa massa temps té set de justícia, ja que ha tingut de veure amb entuig que s'han tornat a apoderar del govern del poble els enemics de la República, que durant el temps que hem viscut a Espanya

al marge de la Constitució, havien abusat fins a lo increïble de la seva situació privilegiada i havien escarnit i fuetejat a tots els que no pensàvem com ells.

I per aquesta circumstància, Linyola, que, degut a les conviccions republicanes, d'un nucli nombrós de veïns, el dia 14 va celebrar amb entusiasme l'adveniment de la República, passat aquell esclat, ha vist amb disgust que, en lloc de la República democràtica i justiciera, pel nostre poble ha començat la tercera Dictadura vergonyant.

I, oh, paradoxal, tots aquests senyors cacics i dictadoretcs que abominaven de la República com d'una cosa putrefacta; que no podien sentir parlar de revolució sense pensar en l'"anarquista de Terrassa"; que parlar-los d'un republicà era com parlar-los del mal esperit; que continuament ridiculitzaven el venerable Macià, qualificant-lo d'ignorant, al·lucinat i visionari, i es lamentaven de que el Govern li hagués perdonat la vida tantes vegades per les seves rebequeries; aquests falsos homes que propagaven a so de bombo i platets l'obra catastròfica del difunt Primo de Rivera, dient que mai estarien tan ben governats com en els seus temps, ara, de cop i volta, s'han fet republicans i catalanistes.

Tenim massa confiança en el nostre venerable Avi i els seus col·laboradors per no creure en la reparació i la justícia que han de venir.

No us valdrà l'ésser equilibristes ni republicans d'ocasió.

"ARS"

La visita de Cambó a l'ex-rei diuen que tingué per objecte donar-li la comissió de l'irroo de l'emprestit a la Banca Morgan.

A veure si quan Cambó vingui a Barcelona tindrà la barra de dir-se republicà!

Del palau reial diuen que han desaparegut tapisos i joies.

No els han robat els republicans. Si hom vol processar el senyor Borbón, haurà d'ésser per delictes comuns.

L'ex-rei no mereix la nostra compassió. Ha estat un perjur, un traïdor, un home que ha conspirat contra la pau pública. Per a ell ara que ha pogut fugir sols el nostre menyspreu.

Per la nostra dignitat

Tot ens semblà un somni, tot. No obstant, era la realitat. S'havia implantat la República, i una de les primeres capitals que tingué el goig de veure voleiar la bandera tricolor fou Barcelona. Per nosaltres, serà inesborrable el record d'aquest 14 d'abril i la festa nacional de l'endemà. Tot un poble, lliurant-se a la més digna gatzara, es llençava al carrer i victorejava els homes que l'havien instaurada. Quin goig feien, els nostres carrers! Quin goig, aquelles dues banderes agermanades! Quina joia reflectien els rostres! I, en mig de tot això, un crit unànim: LA REPÚBLICA!! El somni de més de cinquanta anys, convertit en realitat en quaranta-vuit hores. El pesombre de cent caducs, vells i tronats individus, convertit en aurèola ciutadana per alguns milions. Els primers són els qui diuen que el règim republicà no tindrà durada a casa nostra. Els segons som els qui, per dignitat, per amor, per patriotisme, l'hem de voler conservar. La cara ens cauria de vergonya si veiéssim fracassar aquests jorns de glòria, durant els quals tot el poble ha demostrat quina era la forma de govern que reclamava.

Per la nostra dignitat l'hem de conservar, doncs. Una República que no ha costat, com moltes, centenars de víctimes, que l'hem guanyada a les urnes, i dels milers de papers blancs n'ha sortit el raig de sol que ara ens illumina. Una República que ha estat l'espill del món; una República tan esplendent, l'hem de saber conservar, ens havem de fer dignes d'ella.

Com?
 Treballant més que mai per ella.
 Convertint-nos en soldats disciplinats de les seves ordres.

Estimant els homes que interinament la regenten.
 Recordant amb devoció els que caigueren unes mesades enrera i que foren els precursors de la nostra llibertat.

Per la nostra dignitat, per les testes blanques dels veritables pares del poble, oferim els nostres pits com barrera infranquejable i lluitem contra els traïdors que, emparant-se en una no abdicació, pensen encara tornar-nos d'ací dos mesos a l'estat de coses de la primera desena d'abril de 1931.

Fixem-nos en les negrors dels dies transcorreguts. Mirem la bella claror que s'inicia al nostre davant, i conjurem-nos tenint en front les senyeres barrada i tricolor, bo i dient:

"Per la nostra dignitat, Visca la República!"

DOMÈNEC DIUMENGE

Un crít que encara no s'ha extingit:
 —Mori Cambó!

B. V. M.—Tot això resta en suspens, ara com ara.

A. S.—Us diem exactament igual.

A. B. R.—Hem tingut més feina a entendre-ho que vós a escriure-ho. Ens heu fet ballar el cap, creieu!

F. R.—Fa 62 anys que surt en català, amic, el nostre setmanari.

Punt.—No li heu sabut donar l'interès necessari.

J. V.—Va.

Antoni Josep.—Us diem el mateix. Milu—Vagi amb compte i no s'exalti, que tot vindrà.

G. Llorenç.—Necessitem l'espai del setmanari per coses més interessants; ara com ara, no estem per amors.

H. V. A.—Quan tinguem temps; ja li ho farem saber.

Ventura Amigó.—Llàstima que no sapiga escriure en català, perquè no podem ni volem traduir. Si vol, tenim la "Gramàtica Catalana", d'En Rovira.

Marcet.—Els versos aniran algun dia... el marçot i amb gran soldat el cap

Impremta "La Campana", Om, 8, Barcelona